

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 15

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 105)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΑΛΚΛΑΝΔΗΝ

Τὴν 8 Σεπτεμβρίου, τὸ ἑσπέρας, ἀπεχαιρέτισα τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, τὸν γενικὸν Διοικητὴν τοῦ Ἀρχιπελάγους Τρίσταν-Δακούνα, — ὡς ἡγάπα ναυτοκαλῆται ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Γκλάς, — καὶ τὴν ἐπομένην, ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Ἄλ-
βανος ἀπέπλευσεν.

Ἦνε περιττὸν νὰ εἶπω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐδέχθη νὰ μείνω ἐπὶ τοῦ πλοίου του μέχρι Φαλκλάνδης, — ταξείδιον δισχιλίων μιλίων καὶ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν. Ἡ πρότασίς μου μάλιστα δὲν τον ἐξέπληξε ποσῶς· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὴν ἐπερίμενεν.

Ὡραῖος καιρὸς καὶ ἄνεμος οὐριος ἠνύνησε τὸ ταξείδιόν μας καθ' ὅλην τὴν πρώτην ἑβδομάδα. Ἄν ἐξηκολούθει οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ ἐβλέπαμεν τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Φαλκλάνδης. Καὶ ὁ διάπλους οὗτος θὰ μας ἔφερεν ὀριστικῶς πρὸς τότον, διότι ἐκ τῆς 38ης μοίρας ἡ γολέττα ὤφειλε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς 55ης.

Ἦδη νομίζω ἀναγκαῖον, — ἅψ' οὐ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ καὶ νὰ φθάσῃ, εἰ δυνατόν, μέχρι τοῦ πόλου, — νὰναφέρω ἐνταῦθα συντόμως καὶ περιληπτικῶς πάσας τὰς προγενεστέρας ἀποπείρας.

Πολλάκις μέχρι τοῦδε μετεχειρίσθην τὴν λέξιν Ἀνταρκτικός. Εἰς τὰ γεωγραφικὰ συγγράμματα οὕτως ὀνομάζε-

ται περιληπτικῶς ὅλη ἡ νοτιὰ ζώνη, δηλαδὴ ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆ- νης σφαίρας, τὸ ὁποῖον περικλείεται ὑπὸ τοῦ ἐξηχοστοῦ νοτίου παραλλήλου κύκλου.

Τῷ 1772 ὁ ἄγγλος πλοίαρχος Κούκ μετὰ τοῦ πλοίαρχου Φυρνῶ, ἔφθασαν μέχρι τῆς 67ης μοίρας. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος, τὸν Νοέμβριον, ὁ τολμηρὸς ἄγγλος ἐπανάλαβε τὴν ἀπόπειραν καὶ ἐν μέσῳ τῶν πάγων κατάρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς 71ης μοίρας.

Τριάκοντα ἔτη βραδύτερον, τῷ 1803, ἡ ρωσικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τοὺς πλοίαρ-

χους Κρουζένστερν καὶ Λιζιάνσκη, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ πέραν τῆς 60ης μοί- ρας, μολοντί τὸ ταξείδιον ἐγένετο κατὰ Μάρτιον, ὅτε οὐδεὶς πάγος ἀπέκλειε τὴν δίοδον.

Τῷ 1818 ὁ Οὐίλλιαμ Σμίθ, καὶ κατόπιν ὁ Μπάρνερσφελδ, ἀνεκάλυψαν τὴν Σουτσετλάνδην· ὁ δὲ Πάλμερ καὶ ἄλλοι φαλαινοθῆραι τὴν Γῆν τῆς Τριάδος· ἀλ- λά δὲν ἐπροχώρησαν περισσότερον.

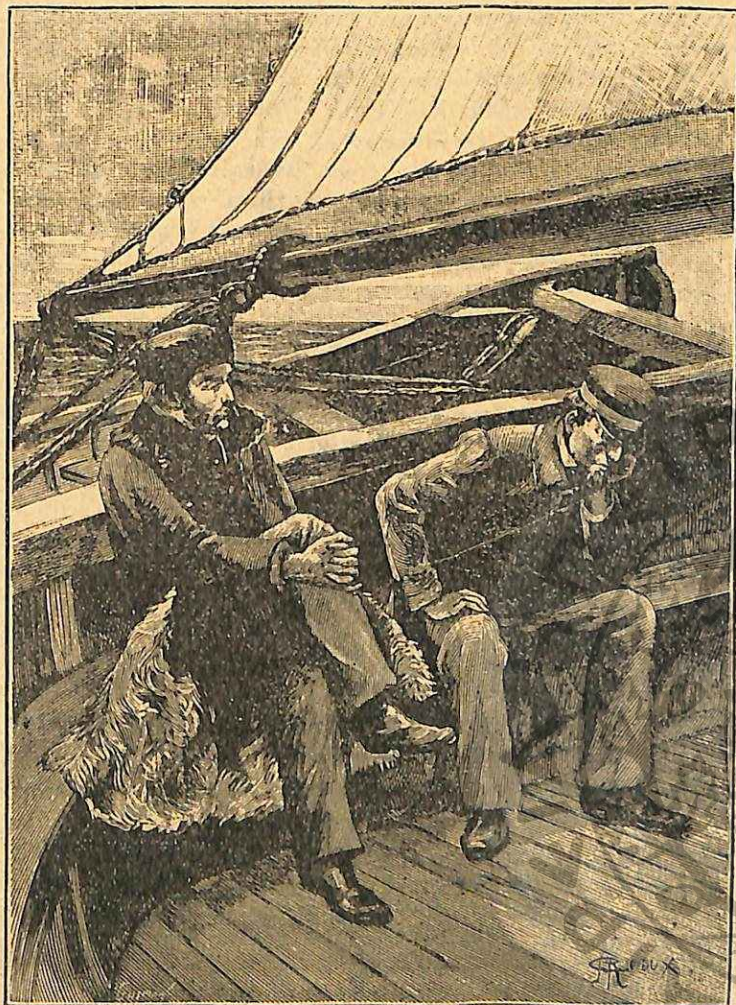
Τῷ 1819 δύο πλοῖα τοῦ ρωσικοῦ ναυτικοῦ ὑπὸ τὸν Βελλιγξήαουζεν καὶ τὸν Λαζαρέφ, ἔφθασαν μέχρι τῶν νή- σων Πέτρος Α' καὶ Ἀλέξανδρος Α'.

Τῷ 1822 ὁ ἄγγλος πλοί- αρχος Ἰάκωβος Βέδδελ ἔφθα- σε μέχρι τῆς 74^{ης} 15', εἰς θάλασσαν ἀπαγῇ—καὶ τοῦτο τὸν ἔκαμε νάρνηθῇ τὴν ὑπαρ- ξιν πολιτικῆς ἡπείρου. Σημειω- τέον, ὅτι τὴν ὁδὸν τοῦ θαλασ- σοπόρου τούτου ἠκολούθησε μετὰ ἐξαστίαν καὶ ἡ Ἰάνα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Τῷ 1823 ὁ ἀμερικανὸς Βενιαμὶν Μῶρελλ συνήντησεν εἰς τὴν 70ὴν μοῖραν θάλασσαν ὁμοίως ἀπαγῇ, βεβαιῶν δὲ ὅτι, ἂν δὲν τῷ ἔλειπον τὰ τρόφι- μα, θὰ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ προχωρήσῃ, ἂν ὅχι μέχρι τοῦ πόλου (90°) τοῦλάχιστον μέ- χρι τοῦ ὀγδοηχοστοῦ πέμπτου παραλλήλου. Ἐπαναλαβὼν τὴν ἀπόπειραν τῷ 1829—30 ἀνεκάλυψε τὴν Νοτίαν Γρο- λανδίαν (70° 30').

Ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἐπροχώρουν πε- ρισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον προγενέστερον ἐξερευνητὴν, οἱ ἄγγλοι Φόστερ καὶ Κέν- δαλ, ἐπιφορτισθέντες ὑπὸ τοῦ Ναυαρχείου νὰ καθορίσουν τὸ σχῆμα τῆς γῆς διὰ τῶν αἰω- ρήσεων τοῦ ἐκκρεμοῦς εἰς δια- φόρους τόπους, δὲν ὑπερέβη- σαν τὴν 64ὴν μοῖραν καὶ 45'.

Τῷ 1831 ὁ Τζὼν Βίσκοκ,

«Μήπως αὐτὸς δὲν παρέσυρε τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου εἰς τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ταξείδιον;» (Σελ. 114, στήλ. γ').

ἀναλαβὼν τὴν ἐξερευνήσιν τῶν νοτίων χωρῶν, ἔφθασε μόλις μέχρι τῆς 68° 51' καὶ ἀνεκάλυψε διαφόρους νήσους.

Τῷ 1835 ὁ ἄγγλος Κέμπ δὲν ὑπερέβη τὸν ἐξερευνητὸν ἔκτον παρὰλληλον. Τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1839, ὁ πλοίαρχος Μπέλλενου, ἔφθασε μέχρι τῆς 77° 7' καὶ ἀνεκάλυψε τὰς νήσους, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὸνομά του. Ἀνέφερα δὲ ἤδη, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης διηγήσεως, τὴν τελευταίαν ἀμερικανικὴν ἀποστολὴν, ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλλιαμ, ὁ ὁποῖος ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς του τέσσαρα πλοῖα, ἐξέπλευσε μετ' σκοπὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν νότιον πόλον.

Ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἀκόμη ἐπὶ τοῦ Ἀνταρκτικοῦ ἀνεξερευνήτα περισσότερα τῶν πέντε ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μιλίων. Ἐκ τῶν προτέρων ἐξερευνητῶν—ἐκτὸς τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας, —οὐδεὶς εἶχε προχωρήσῃ πέραν τοῦ 74ου παραλλήλου. Καὶ τώρα, ὁ Ἀλβέρτος ἐπρεπε νὰ ὑπερβῇ καὶ τὸν 83ον, ἂν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του!

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἂν ἦς στιγμῆς εὐρομεν τὸν νεκρὸν τοῦ Πάττερσων, ἡ φαντασία μου διετέλει εἰς διαρκὴ ἔξασιν. Ἐννόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἐνώπιόν μου τὰς μορφὰς τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τῶν συντρόφων του, ἐγκαταλειμμένων εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Καὶ βαθμὴδὸν ἤρχισε νὰ με καταλαμβάνῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν ἐσχέδιαζεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ. Ἐπὶ τέλους, τίποτε δὲν με ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς Ἀμερικὴν. Ἄν ἡ ἀπουσία μου παρετεινέτο ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀκόμη, ὀλίγον μ' ἔμελεν. Ἐξ ἄλλου ἐπίστευα, ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀλβέρτου, εὐχαρίστως θὰ ἐπεδοκίμαζε τὸ σχέδιόν μου. Καὶ διατί νὰ μὴ θελήσῃ νὰ με παραλάβῃ; Διατί νὰ μὴ θελήσῃ νὰ με ἀποδεχθῇ εἰς τὴν νήσον Τσάλαλ, τῆς ὁποίας εἶχα ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξίν, νὰ μου δείξῃ ἐκεῖ τὰ συντρίμματα τῆς Ἰάνας, νὰ με θέσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ του Οὐίλλιαμ, ἐνώπιον τῆς ἀπῆλθης, τῆς ἀναμφισβήτητου ἀληθείας; Τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἡ ὑπερτάτη ἱκανοποίησις δι' αὐτόν, ἂν ἐμάντευσεν ὅτι πρὸς στιγμὴν τὸν εἶχα ἐκλάβῃ ὡς παράφρονα;

Ὁπωσδήποτε, δὲν ἤθελα νὰ λάβω ὀριστικὴν ἀπόφασιν, πρὶν νὰ μου δοθῇ εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ πλοίαρχου. Ἀλλως τε, οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχε νὰ σπεύσω. Μετὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα, καθ' ἣν ἐπνευσεν οὐριος ἄνεμος, διήλθομεν ἐν εἰκοσιτετράωρον ἄκρας νηνεμίας. Κατόπιν ἐπνευσε νότιος. Ἐκ τούτου ἡ ταχύτης τοῦ Ἀλβέρτου ἐμειώθη σημαντικῶς, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἦτο

δυνατὸν νὰ διασχίζωμεν ἑκατὸν μίλλια κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὅπως πρὶν. Καὶ ἡ διάρκειά τοῦ ταξιδίου μας θὰ ἐδιπλασιάζετο τοῦλάχιστον.

Τὴν πρωΐαν τῆς 4 Ὀκτωβρίου ἡ κατὰστασις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης μετεβλήθη ἐπαισθητῶς. Ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, τὰ κύματα κατέπεσαν καὶ τὴν ἐπαύριον ἤρχισε πάλιν νὰ πνέῃ ἐλαφρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος, εὐνοϊκώτατος. Οὕτως ἠλπίσαμεν πάλιν ὅτι ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ ἐβλέπαμεν τὰ βουνὰ τῆς Φαλλκλάνδης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 11 Ὀκτωβρίου μοι ἐδόθη τέλος ἡ ἐπιζητούμενη εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ Λάν Γκὺ. Ἐκαθήμην ἐξωθεν τοῦ ὑποστέγου, εἰς ὑπὸναιμον μέρος, πλησίον τοῦ διαδρόμου, ὅταν ὁ πλοίαρχος—ὁ ὁποῖος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς κακοκαιρίας ἐμεινε κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του,—ἐξῆλθεν, ἔστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ προχωρήσας, ἔλαβε θέσιν πλησίον μου.

Δὲν ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνομιλήσω μαζί σας, κύριε Ζώρλιγκ, ἀφοῦτο ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Τρίσταν-Δακούνας, μοι εἶπε.

— Λυπούμαι πολὺ, κύριε πλοίαρχε, ἀλλὰ δὲν παύω ἐγὼ, ἀπήντησα.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ με συγχωρήσετε! ὑπέλαβεν ὁ Λάν Γκὺ. Φαντασθῆτε πόσαι ἀσυχολαίαι καὶ φροντίδες με βασανίζουν!.. Ἐγὼ νὰ διοργανώσω ὁλόκληρον ἐκστρατείαν... νὰ προυπολογίσω τὰ πάντα... νὰ μὴ ἀφίσω τίποτε εἰς τὴν τύχην... Ἀλήθεια, κύριε Ζώρλιγκ, ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ νομίζετε φανταστικὸν τὸ ταξίδιον τῆς Ἰάνας καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Πόε ἀπλοῦν μυθιστόρημα;

— Ὁχι, πλοίαρχε... .

Δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον ὅτι ὑπῆρξεν Ἀρθούρος Πύμ καὶ Δίρκ Πέτερς, καὶ ὅτι ζῇ ἀκόμη ὁ ἀδελφός μου Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του;..

— Τότε θὰ ἤμην ὁ δυσπιστότερος τῶν ἀνθρώπων, πλοίαρχε! Ὁχι, δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν, καὶ ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶνε νὰ σας βοηθήσῃ ὁ Θεὸς διὰ νὰ σώσετε τοὺς ναυαγούς τῆς Ἰάνας!

— Θὰ καταβάλω πάντα ζῆλον, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου, θὰ ἐπιτύχω!

— Ἐλπίζω, πλοίαρχε... ἡ μάλλον εἶμαι βέβαιος... καὶ ἂν θέλετε, μάλιστα, δύναμαι... .

— Μήπως συνομιλήσατε περὶ τούτων ὅλων μ' ἕνα κάποιον Γκλάς, ἄγγλον, πρῶν δεκανέα, ὁ ὁποῖος αὐτοκαλεῖται διοικητὴς τῆς Τρίσταν-Δακούνας; με ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, χωρὶς νὰ με ἀφήσῃ νὰ τελειώσω.

— Μάλιστα, ὠμίλησα μαζί του, καὶ ὅσα μου εἶπεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν συνέτειναν ὀλίγον εἰς τὸ νὰ μεταβάλουν τὰς ἀμφιβολίας μου εἰς βεβαιότητας.

— Ὡστε λοιπὸν σὰς τὰ ἐπεβεβαίωσε;

— Μάλιστα... Ἐνθυμεῖται κάλλιστα τὴν Ἰάνα, ἡ ὁποία ἡγκυροβόλησε πρὸ ἑνδεκα ἑτῶν εἰς τὸν Φαλλμουθιον ὄρμον τῆς Τρίσταν-Δακούνας.

— Ἐνθυμεῖται καὶ τὸν ἀδελφόν μου;..

— Βεβαίως! μοι εἶπεν ὅτι ἐγνώρισε προσωπικῶς τὸν πλοίαρχον Οὐίλλιαμ Γκὺ... .

— Καὶ ἔκαμε συναλλαγὰς μετὰ τὴν Ἰάνα;

— Ναί! ὅπως πρὸ ὀλίγου μετὰ τὸν Ἀλβέρτο.

— Σὰς εἶπε διὰ τὸν Ἀρθούρον Πύμ καὶ διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι τοὺς ἐγνώρισε πολὺ.

— Σὰς ἠρώτησε τί ἀπέμιναν;

— Ἐννοεῖται! τοῦ εἶπα ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς ἕνα τολμηρότατον καὶ ριψοκίνδυνον ἄνθρωπον... ἱκανὸν καὶ διὰ τὰς παραβολωτέρας ἐπιχειρήσεις.

— Ὡς τρελὸν... δὲν ἔλεγε καλλιτέρα τρελὸν, καὶ ἐπικίνδυνον μάλιστα; Μήπως αὐτὸς δὲν παρέσυρε τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου εἰς τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ταξίδιον;

— Αὐτὸ ἐξάγεται τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν διήγησίν του... Ὁ Γκλάς ἐγνώρισεν ἐπίσης καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον τῆς Ἰάνας... τὸν Πάττερσων.

— Λαμπρὸς ναυτικός, κύριε Ζώρλιγκ, κάλλιστος ἄνθρωπος... ἀνοικτόκαρδος καὶ πολὺ θαρραλέος... Μόνον φίλους εἶχεν ὁ Πάττερσων ἦτο δὲ ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν ἀδελφόν μου... .

— Ὅπως καὶ ὁ Τζέμ. Βέστ εἰς σὰς, πλοίαρχε.

— Ἄχ, διατί νὰ μὴ εὐρωμεν τὸν Πάττερσων ζωντανὸν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν πάγον; εἶπε στενάζων ὁ πλοίαρχος.

— Ἡ παρουσία του θὰ σας ἦτο χρησιμωτάτη, διὰ τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν σχεδιάζετε, παρετήρησα.

— Βεβαίως, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ Λάν Γκὺ... Ὁ Γκλάς ἤξεύρει ποῦ εὐρίσκονται τώρα οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας;

— Τοῦ το εἶπα, κύριε πλοίαρχε, καθὼς καὶ ὅλα, ὅσα εἶθε ἀποφασισμένους νὰ πράξετε ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

HN 8 Ἀπριλίου συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἡ μάλλον ἀπὸ τῆς βαπτίσεως, — διότι ἡ χρονολογία τῆς πρώτης δὲν εἶνε ἀκριβὴς — τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐπρόκειτο νὰ ἑορτασθῇ ἐπισημότατα. Ἐπιτροπὴ, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐγκριτοτέρων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀνεγείρῃ διὰ πανελληνίου ἐράνου τὴν προτομὴν τοῦ Σολωμοῦ, νὰ κἀμνέαν ἐκδοσὶν τῶν ἔργων του, νὰ δώσῃ σειρὰν ἑορτῶν φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν. Καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ ποιητοῦ, ἐπρόκειτο ἐπίσης νὰ ἑορτασθῇ πανδήμως ἡ ἑκατονταετηρίς. Ἀλλ' αἱ ἐθνικαὶ περιστάσεις ἐμταίωσαν τὰ ὠραία ταῦτα σχέδια, καὶ ὁ ἐπίσημος πανηγυρισμὸς τῆς ἐνδόξης ἡμέρας, ἡ ὁποία ἐχάρισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν μέγιστον τῶν ποιητῶν τῆς ἀνεβλήθη ἐπ' ἀορίστῳ.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μας ἐμποδίζει νὰ τὴν ἑορτάσωμεν ἀνεπισήμως καὶ ἰδιαιτέρως. Ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας συνεπληρώθη ἡ ἑκατονταετηρίς, ἀρκεῖ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ γνωρίσωμεν ὀλίγον τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ἔργον του, ἀρκεῖ νὰ ποτίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνδομύχως τὸν πόρον τῆς λατρείας τὸν ὀρεϊζόμενον εἰς τὴν μνήμην του, — καὶ ἰδοὺ ὁ πανηγυρισμὸς μας ἐγένεν ἀόρουδος καὶ σεμνὸς καὶ ἐγκάρδιος, ὅπως θὰ τον ἐπρωτίμα ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς, ὁ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἀποστραφεὶς τὰς ματαιὰς πομπὰς καὶ τὰς ἐπιδείξεις, ὁ σύντροφος ἔχων τὴν μετριοφροσύνην, ἡ ἡποία συνοδεύει πάντοτε τὴν ἀληθῆ ἀξίαν!

Βεβαίως δὲν ἀκούετε διὰ πρώτην φοράν τὸ ὄνομα τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Μολονότι τὰ ἔργα του δὲν εἶνε ἀκόμη ὅσον ἐπρεπε κοινὰ καὶ διαδεδομένα, οὕτε ἡ μεγάλη των ἀξία εἰς τὸν πόλυν κόσμον γνωστὴ, εἶνε ἀδύνατον ὅμως νὰ μὴ γνωρίζετε τοῦλάχιστον, ὅτι ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ Ἰμνω οὐ εἰς τὴν Ἑλαιοῦ θέρια, αἱ δύο πρῶται στροφαὶ τοῦ ὁποίου, (ἀπὸ τὸ

«Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψιν» ἕως τὸ «Χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθερία!») τονισμένοι ἀπὸ τὸν ἐξοχώτερον τῶν ἐλλήνων μουσικῶν, ἀπὸ τὸν κερκυραῖον Νικόλαον Μάντζαρων, ἀποτελοῦν ἤδη τὸν ἐπίσημον ἐθνικὸν ὕμνον τῆς Ἑλλάδος καὶ φέρονται εἰς ὅλων τὰ στόματα. Ἀλλ' ὅ,τι ἴσως δὲν σας ἐδόθη ἕως τώρα ἀφορμὴ νὰ μάθετε, εἶνε ἡ ἀξία τοῦ ποιήματος τούτου. Δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν ἐτονίσθῃ, ἂν ἐπισημοποιηθῇ καὶ ἂν ψάλλεται. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν του, οὔτε εἶνε γνώρισμα αὐτῆς.

Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα ποιήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπίσης τονισμένα καὶ ἐπίσης γνωστὰ καὶ δημοτικά. Ἀλλὰ κανὲν, κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει τὴν ἀξίαν τοῦ Ἰμνω οὐ εἰς τὴν Ἑλαιοῦ θέρια. Ὁ ὕμνος οὗτος δὲν εἶνε μόνον τὸ ἀνώτερον ποιητικὸν ἔργον τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, ἀλλὰ εἰμωρῆ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀποτελεῖ συνέχισαν τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἔργων, διὰ τῶν ὁποίων ἐδόξασαν διὰ παντὸς τὴν πατρίδα μας οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι. Εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν ὁ ὕμνος τοῦ Σολωμοῦ κατέχει ἐπιφανῆ θέσιν, καὶ μεταφρασθεὶς εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐθαυμάσθη ὑπὸ μεγίστων ποιητῶν καὶ κριτικῶν. «Εἰς κανὲν ἔθνος, καὶ εἰς καμμίαν ἐποχὴν, ἡ Ἐλευθερία δὲν εὗρεν ἀξιώτερον ψάλτην!» εἶπε περὶ τοῦ Ὑμνου ὁ πολὺς ἱστορικὸς Σπυρίδων Τρικούπης καὶ τὴν γνώμην ταύτην ἐφάνησαν συμμεριζόμενοι οἱ ἐπιφανέστεροι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς, Ἕλληνες καὶ ξένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς ὁ μέγας Γκαίτε.

Οὕτως ἐπρεπε νὰ εἶνε! Κανεὶς δὲν ἠγάπησε τὴν Ἐλευθερίαν περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἕλληνα, κανεὶς δὲν ἠγωνίσθη, κανεὶς δὲν ὑπέστη τόσας θυσίας ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἐπρεπε νὰ εἶνε καὶ ὁ ποιητὴς, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔψαλλε καλλιτέρας ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητὰς τοῦ κόσμου. Μέγας ποιητὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται βαθύτερον ὅ,τι αἰσθάνονται οἱ περὶ αὐτὸν ἄνθρωποι, καὶ ὁ ὁποῖος τὰ ἐκφράζει κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων τὸ ποίημά του, νὰ εὐρίσκῃ εἰς αὐτὸ τὴν ἡγῶ τῶν αἰσθημάτων του, τὴν ἰδίαν του ψυχὴν. Ὁ Σολωμὸς εἶχεν ἐκ φύσεως τὴν μεγάλην ταύτην δύναμιν. Ἀλλὰ τὸν ἀνέδειξεν ἀκόμη περισσότερον ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔζησεν. Ἦτο ἡ ἐνδοξία ἐκείνη ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἀναφλέχθησαν ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἀποστολήν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, ὥστε κατέπληξαν καὶ πάλιν τὸν κόσμον μετὰ τὰ ἡρωικά των κατορθώματα καὶ ἐστησαν τρόπαια ἐφάμιλλα τῶν Σαλαμίνων καὶ τῶν Μαραθῶνων. Οἱ ἄγῳνες οὗτοι ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Σολωμὸν τὸν ὕμνον. Ἀπήχησε διὰ τῶν στίχων του

τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐβασίλευε τότε: τὴν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν ἀγάπην! οἱ τῶνοι τῆς θεσίας τοῦ λύρας συνῴδουσιν ὡς ἐπινίκια τὸν ἀλαλαγμὸν τοῦ πολέμου! καὶ ὅσην ἀρετὴν ἐδείξαν οἱ πολεμισταί, τόσην τέχνην ἐδείξε καὶ ὁ ποιητὴς, ὁ ὑμνήσας τοὺς ἄθλους των. Διὰ τοῦτο θὰ ζήσῃ ἀθάνατος ὅπως καὶ ἐκεῖνοι! διὰ τοῦτο ὁ ὕμνος του εἶνε ἀριστοῦργημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε θὰ θαυμάζεται! διὰ τοῦτο ὁ Σολωμὸς ἀνεδείχθη ὅχι μόνον ὁ μέγιστος, ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλ' εἰς μίαν μόνον ἐπιστολὴν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σας εἴπω, ὅσα πρέπει νὰ μάθετε περὶ τοῦ Σολωμοῦ. Σὰς ἀφίνω λοιπὸν πρὶν ἐξαντλήσω τὸ θέμα, μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπανεέλθω τὴν προσεχῆ φοράν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 110].

Πέμπτη.

«Πρόσεξε καλά», εἶπεν ὁ Ματοκλείστης «ἀλλὰ μὴ φοβάσαι καθόλου! Νά, κύτταξε ἕνα μικρὸ ποντικακί!» Καὶ ἄνοιξε τὸ χερί του καὶ τοῦ ἐδείξε ἕνα κομψὸ ζῷον. «Θέλει νὰ σε προσκαλέσῃ ἔσθον γάμο» αὕτη τὴ νύχτα, εἶνε ἐδῶ δύο ποντικακία, τὰ ὁποῖα ὅλουν νὰ ἐλθοῦν εἰς γάμον. Κατοικοῦν κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα, ἔστις μαμμάς τὸν μπουφέ! φαίνεται νὰ εἶνε ὠραία ἔς αὐτὸ τὸ μέρος!»

«Καὶ πῶς θὰ μωρέσω νὰ περάσω ἀπὸ τὴν τρυπίτσα τοὺς εἰς τὸ πάτωμα;» ἐρώτησε ὁ Παυλάκης.

«Αὕτη εἶνε δική μου δουλειά» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλείστης, «θὰ γίνῃς μικρὸς-μικρός!» καὶ τί παράξενο! τὸν ἄγγιξε μετὰ τὴν μαγικὴν πιτυλίθρα, καὶ ἀμέσως ἐξάρωσε, ἐξάρωσε, καὶ ἔστ' ἑλὸς δὲν ἦταν μεγαλῆτερος ἀπὸ ἕνα δακτυλὸ.

«Δανείσου τώρα τὰ φορέματα τοῦ μολυβένιου στρατιώτου, θὰ σου ἐρχῶνται τώρα!» ἔστην συναναστροφή, βλέψεις, κανεὶς μεγάλη ἐντύπωσις ἡ στρατιωτικὴ στολή!

«Πολὺ καλά!» εἶπεν ὁ Παυλάκης καὶ ἀμέσως εὐρέθηκε ντυμένος ἔσθον κομψότερον στρατιώτη.

«Παρακαλῶ, καθήσατε ἔσθ' ἡ δακτυλῆρα τῆς μαμμάς σας, καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας τραβήξω» τοῦ εἶπεν ἡ ποντικακία.

«ὦ, καλὲ τί λέτε, σεῖς μόνη σας, δεσποινίς; ἐφώνησεν ὁ Παυλάκης» ἐκάθησεν ὅμως εἰς τὴν δακτυλῆραν, καὶ ἔτσι ἐπῆγαν εἰς τὸν ποντικὸν γάμον.

Πρῶτα-πρῶτα ἐπέρχον ἀπὸ ἕνα μικρὸν πέρασμα κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα, ποῦ ἦταν ἀρκετὰ ψηλὸ γιὰ τὴν δακτυλῆρα.

«Δὲν βγαίνει ὠραία μυρωδιά ἐδῶ ;» ἐρώτησε ὁ ποντικός. «Τὸ πέρασμα ὅλο εἶνε ἀλειμμένο μὲ ξύγγι. Λεπτότερη μυρωδιά δὲν γίνεται !»

Ἐμπήξαν τέλος 'στὴ σάλα τοῦ γάμου' δεξιὰ ἐστέκονταν αἱ δεσποινίδες ποντικίνες καὶ ἐψιθύριζαν καὶ κρυφομιλοῦσαν, σὰν τὲς καλλίτερες φίλες. Ἀρριστερὰ ἔστεκαν οἱ καθαλιέροι ποντικοὶ καὶ ἔστριβαν τὸ μουστάκι τους.

Ἐν τῇ μέσῃ ἔστεκε τὸ νυκτικὸ ζευγάρι μέσα 'ς ἓνα σκαμμένο φλοῦδι τυριοῦ.

Ὅλοένα περισσότεροι προσκεκλημένοι ἐφθάναν, ὥστε ἐκόντευαν πλέον νὰ πατῇ ὁ ἓνας ποντικός τὸν ἄλλον καὶ τὸ νέον ἀνδρόγυνον ἐστάθηκε 'στὴ μέσῃ τῆς πόρτας, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα πλέον οὔτε νὰ μπῇ, οὔτε νὰ βγῇ.

Καὶ ἡ σάλα ἦτο ἀλειμμένη μὲ ξύγγι, αὐτὸς ἦταν ὅλος ὁ στολισμός. Ἀλλὰ γιὰ ὕστερα ἔφεραν ἓνα μπιζέλι, ὅπου ἓνας ποντικός τῆς οἰκογενείας εἶχε χαράξῃ μὲ δαγκωματιὰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρόγυνου, μόνο τὰ πρῶτα γράμματα δηλαδὴ, ὅπως ὁποῦτε ὁμως ἦταν κάτι τι ἔκτακτο.

Ὅλοι οἱ ποντικοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ γάμος ἦταν πρωτοφανὴς καὶ ἡ διασκέδασις ὠραιότατη.

Τέλος πάντων ἐγύρισε πάλι ὁ Παυλάκης 'στὸ σπῖτι τοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῇ μίαν καθὼς πρέπει κοινωνίαν, εἶχεν ὅμως ἀναγκασθῇ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ συρθῇ, νὰ γίνῃ μικρὸς μικρὸς καὶ νὰ βάλῃ μάλιστα καὶ τὴ στολή τοῦ μολυβένιου στρατιώτου. . .

(Ἐπετα συνέχεια.)

(Ἐκ τῶν τοῦ "Andersen")

N. I. X.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ καλὸς, παιδάκι μου, Θεὸς μας ἔχει 'στὴν καρδιά τοῦ καθενὸς μας ἓνα λουλουδάκι φυτεμένο. Μαγικὸ καὶ σπάνιο λουλουδάκι. Πούχει μυρωδιά, μὰ καὶ φαρμάκι, καὶ τὰ δυὸ 'στὰ φύλλα τοῦ κρυμμένα.

Ἀν μ' ἀγάπη πάντα τὸ φροντίζης, τὰ μικρά τὰ φύλλα τοῦ ἀν ποτίζης μ' αἷμα, μὲ ἰδρώτα, μὲ θυσία, τότε ὁρραεὶ προκοπὴν, ἀνθίζει. Κι' ὅλη τὴν καρδιά μας τὴν γεμίζει. Μὲ μιά μυρωδιά οὐράνια, θεία.

Μ' ἀν καὶ λίγο μόνο τ' ἀμελήσης. Μόνο μιά στιγμὴ δὲν το ποτίσης, γέρνει τότε κίτρινο καὶ κλαίει. Κεὶ πικρὸ φαρμάκι τότε στάζει. Κι' ὅλη τὴν καρδιά μας τὴν σπαράζει. Καὶ βαθεῖα τὰ σπλάχνα τῆς τὰ καίει.

Ἐ, αὐτὸ τὸ οὐράνιο λουλουδάκι λέγεται Σ υ ν ε ἰ δ η σ ι ς, παιδάκι !

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 107)

Ἦστερα ἤρχισε νὰ το κυτᾷ εἰς τὸ κεφάλι. Καὶ ἄμα εἶδε ὅτι ἐκκλίσθη καὶ ἔμεινε πλέον ἀκίνητον, τὸ ἐσήκωσε μὲ τὸ ραβδί τῆς καὶ το ἐσφενδόνισε πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίμακος.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ κινήματα τῆς ἀδελφῆς του, δὲν ἐπρόφρασε νὰ φυλαχθῇ, καὶ ὁ γόγγρος ἔπασεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του. Τότε ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ :

— Ἐλα ! ἔλα ! Μηλιά ! θά με φά ! βοήθεια ! . .

Ἡ Μηλιά ἔτρεξε νὰ τον ἐλευθερώσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ τον κάμῃ νὰ σιωπήσῃ.

— Ἄν ἄκουσαν τὲς φωνές σου, Γιαννάκη, εἴμεθα χαμένοι ! Δὲν σου εἶπα ὅτι οἱ χωρικοὶ τώρα θὰ ἔρχονται ὅλη πρὸς τὰ ἐδῶ ; . . Σὺ πά νακούσω με μήπως μὰς μιλήσῃ κανένας !

Ἐστάθησαν νὰκούσουν προσεκτικοί. Ἀλλὰ φωνὴ ἀνθρώπου δὲν ἤκούσθη. Μόνον ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων διέκοπτε τὴν σιωπὴν τῆς παραλίας.

Ὁ γόγγρος εἶχε ψοφήσῃ καὶ ἡ Μηλιά, ὑπερήφανη διὰ τὸ κατόρθωμά της, ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς καί τον ἐμέτρησε.

— Εἶνε περὶ μακρὺς ἀπὸ μένα, εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀπὸ τὸν φόβον του.

— Νὰ χαθῇ τὸ παληόφειδο πού με ἐτρόμαξε ἔτσι ! Οὔτε νὰ το βλέπω δὲν θέλω.

— Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ το φᾶς μὲ τὴν μεγαλήτερή ὀρεξι ! — Ὅχι ! ὄχι ! Εἶνε τόσο ἀσχημὸ ! Καὶ φαντάζομαι τί ἀσχημὴ γεῦσι πού θὰ ἔχῃ.

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε... Καὶ ὁ γλάρος θὰ φάγῃ ἀπὸ αὐτό.

— Ἀλήθεια, πού εἶνε ὁ γλάρος μας ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὅπου νὰ εἶνε, θὰ ἔλθῃ τώρα.

Ἡ Μηλιά ἔκοψε τὰ σπάρραχνα τοῦ μεγάλου γόγγρου, καθὼς καὶ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του, καὶ τα ἔρριψε. Εὐθὺς τότε ἐπαρουσιάσθη ὁ γλάρος, ἐπροχώρησε κολυμβῶν ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ βράχου, ὅπου ἦτο κρυμμένος, διεμέλισε τὰ κομμάτια τοῦ ψαριοῦ μὲ τὸ ραμφος του καὶ τὰ κατεβρόχθισε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

— Βλέπεις πῶς του ἀρέσει, Γιαννάκη ; εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἐτσι θὰ σου ἀρέσῃ καὶ σένα, σοῦ το ὑπόσχομαι !

Ἐνῶ τὰ παιδιὰ συνωμίζουν τοιοῦτο τρόπο, ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει νὰ πορεύεται.

— Εἰς τὸ καλὸ, κυρία θάλασσα ! εἶπεν ὁ μικρὸς γελῶν. Ὅταν θὰ γυρίσης, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μας φέρῃς κάτι τί... Ὅ μὰς κάμῃς μεγάλην χάριν, κυρία θάλασσα ! Ἀ, δὲν ἠξεύρεις τί εὐμορφο πρᾶγμα πού εἶνε νὰνοίγῃ κανεὶς κουτιὰ καὶ σακκιά γεμάτα. . .

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ ἄλλα ψάρια 'στὴν καλαμωτή, εἶπεν ἡ Μηλιά. Νά, τώρα σὲ λιγάκι θὰ φύγῃ ὅλο τὸ νερὸ καὶ θὰ ἰδοῦμε. Ὁ γλάρος πλησιάζει... καλὸ σημάδι αὐτό. Στοιχηματίζω πῶς δὲν μας φοβᾶται περὶ καὶ πῶς θὰ ἔλθῃ νὰ μας γυρέψῃ τὸ μερδικό του. Ἄν ἡμπορούσαμε νὰ τον πιάσουμε, θὰ του ἔδεναν τὴ σπασμένη του φτερούγα... ἔτσι θὰ ἐγιατρεύετο περὶ γρήγορα καὶ δὲν θὰ ἐσύρετο κατὰ γῆς. Κύτταξέ τον ἐκεῖ, πῶς τρέχει 'στὴν καλαμωτὴ καὶ πῶς κυτᾷ μὲ τὴ μύτη του ! . . Καλὲ τί νὰ τρώγῃ ; Ἀ, γαρίδες ! . . νὰ τες ! Τῆς βλέπεις πῶς πηδοῦν ; . . . Πάμε γρήγορα ! γιὰτί αὐτὸς ὁ λαίμαργος δὲν θὰ μας ἀφήσῃ τίποτα !

Ἡ Μηλιά κατέβη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν καλαμωτὴν. Ὑπῆρχον ἐκεῖ πλῆθος γαρίδες καὶ κάτι μεγάλοι καρκίνοι, οἱ ὁποῖοι ἐφευγαν, περιπατοῦντες λοξὰ μὲ πολὺ κωμικὸν τρόπον.

— Ἐλα, Γιαννάκη, φέρε τώρα τὸ σακκί, νὰ τα μαζέψουμε ! Τί πλῆθος ! Δόξα σοι ὁ Θεός ! Βέβαια δὲν θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας αὐτὲς τὲς ἡμέρες ! Ὡ ! νὰ καὶ μιά μεγάλη γλῶσσα ! νὰ καὶ ἓνα ὠραῖο λυθρίνι ! Τί καλὰ !

Ἐνῶ ἔρριπτον τὰ ψάρια καὶ τῆς γαρίδες εἰς τὸν σάκκον, τὰ παιδιὰ εἶδαν τὸν γλάρον, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε καὶ ἐκρύφθη εἰς μίαν τρύπαν πλησίον τοῦ βράχου. Οὔτε ἡ Μηλιά οὔτε ὁ Γιαννάκης δὲν τὴν εἶχαν παρατηρήσῃ, διότι μερικά πέτρα ἐσκέπαζαν κάπως τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐπειτα ἡ τρύπα ἦτο πολὺ σκοτεινὴ, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθουν τὰ παιδιὰ.

— Τί γυρεύει ὁ γλάρος μέσα 'ς ἐκεῖνη τὴ μικροῦτσικη σπηλιά ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Στάσου ! θὰ σηκώσω τὸ μανίτι μου καὶ θὰ χῶσω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ ἰδῶ τί εἶνε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ἐχωσε τότε εἰς τὴν τρύπαν ὅλον τῆς σχεδὸν τὸ χέρι καὶ το ἀπέσυρε πάλιν γεμάτον γαρίδες.

— Κι' ἄλλες γαρίδες ! ἐφώναξε περὶχαρῆς. Καὶ αὐτὲς εἶνε ἀκόμη ὠραιότερες !

Ὁ Γιαννάκης ἤνοιξε τὸν σάκκον καὶ τὰς ἔρριψε μέσα.

Ἀλλὰ καθὼς ἡ Μηλιά ἔχωσε πάλιν τὸ χέρι τῆς, καὶ τώρα ἀκόμη βαθύτερα μέσα εἰς τὴν τρύπαν, ἡσθάνθη ἔξαφνα, εἰς τὴν ἀκρὴ-ἀκρὴ τοῦ δακτύλου τῆς, ἓνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μόλις τὸ ἐσάλευε ὀλίγον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο σκεπα-

σμένον ἀπὸ ἄμμον... Ἦτο ἀδύνατον νὰ το πιάσῃ... δὲν ἔφθανε... ἔπειτα, τί ἀσχημὴ μυρωδιά πού ἐβγαίνειν ἀπὸ τὴν τρύπαν ! . . . Πρέπει νὰ ὑπῆρχον ἐκεῖ μέσα σάπια ψάρια, καὶ αὐτὸ ἐξηγοῦσε τὸ πλῆθος τῶν καλοθρεμμένων ἐκείνων γαρίδων ! διότι, ξεύρετε, αἱ δεσποινίδες αὐταὶ δὲν εἶνε διόλου ἀκατάδεκτοι καὶ μὲ μεγάλην τὴν εὐχαρίστησιν τρώγουν τὰ βρωμερὰ ψάρια... Τὰ παιδιὰ ἦσαν πολὺ περίεργα νὰ ἴδουν τί ὑπῆρχε μέσα εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην κρύπτην.

— Μηλιά, δεῖξέ μου λοιπὸν τί ἐπιάσες ! ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν ἐπιάσα τίποτε... δὲν μπορῶ νὰ το πιάσω !

Καὶ ἡ Μηλιά ἔχωσε τόσο βαθεῖα τὸ χέρι τῆς, ὥστε τὸ μάγουλό τῆς ἐκδόλλησε πλέον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον. Περισσότερον δὲν ἔφθανε.

— Μὰ τί σου φαίνεται νὰ εἶνε ;

— Ξεύρω κ' ἐγώ ; Ἐνα πρᾶγμα σκληρό.

— Μήπως εἶνε κανένας ἀστακός ; — Ἀ, μπᾶ ! σὰν κουτί φαίνεται. — Κουτί ; ! Τί λές ! Γιὰ πιάσε το λοιπὸν !

— Ἀδύνατον ! Μόνον μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων μου τὸ φθάνω. . .

— Πῶς θὰ κάμουμε λοιπὸν ; Δὲν μποροῦμε νὰ το ἀφήσουμε ἔτσι.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ περὶ. Νά, μοῦ ἐπόμενε ὁ ὧμός μου... Ἀλλὰ δὲν εἶνε φόβος νὰ μας φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἐχουμε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε μὲ τί τρόπο θὰ το πιάσουμε.

Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κουτί, καὶ ὁ νοῦς του ἐδόθη ἄλλου. Ἐπαίξε, ἐπήδησε, ἐκυνήγησε τὴν ἀδελφὴν του, καὶ ἄφ' οὗ ἐκουράσθη ἀρκετὰ, ἀνέβη εἰς τὸ σπήλαιον μὲ τὴν Μηλιάν, ἡ ὁποία θὰ ἐμαγεύερε διὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ ἐδιάβαζε τὸ μάθημά του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξύπνησαν μὲ τὴν

ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκαν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα—δῶρα τῆς θαλάσσης, —καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ κατόρθωναν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν τρύπαν τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε βάλῃ εἰς μεγάλην περιέργειαν.

Μόλις ἐπρόβαλαν εἰς τὸν ἐξώστην, εἶδαν ἓνα μικρὸ βαρελάκι ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ φύκη.

— Κι' ἄλλο εὕρημα, Μηλιά ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Βλέπω, ὅτι, μὲ ὅλες μας τὲς δυστυχίες, ἔχουμε ἀκόμη τύχη ! . .

— Ἐχε χάρι 'στὸ πλοῖο πού ἐναυάγησε ! εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἦτον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μικροῦτσικα καὶ εὐμορφα βαποράκια τῶν πλουσίων, ὅπου ἐβλέπαμε συχνὰ νὰ περνοῦν, ὅταν ἐψαρεύαμε μὲ τὸν πατέρα... Τί καθαρά, τί κομψά πού ἦταν ! ὅλη κυρίες καὶ καλοθρεμμένα παιδάκια ἐσεργιάνιζαν 'ς τὸ κατὰστρωμα... (Ἐπετα συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεδραΐν
ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ψηλά 'στὸν λόγγο μίαν αὐγὴν, κοντὰ 'ς τὸ κρουνέρι ἐπτά-ὀκτὼ βοσκόπουλα, πού πάντα μονιασμένα καὶ 'σὰν ἀδέλφια 'ζούσανε 'ς τῆς ἐξοχῆς τὰ μέρη, ἀνταμωθῆκαν γελαστά κι' ἀνθοστεφανωμένα.

Καὶ λέει τὸ μεγαλύτερο : Παιδιά, καλὴ σας 'μέρα ! Ἰδέτε πῶς χοροπηδοῦν τ' ἀρνιά μας 'ς τῆς ραχούλας, πῶς 'πρασίνισαν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι πέρα-πέρα καὶ ἀνθίσανε ἡ μυγδαλιάς καὶ 'μοιάζουν 'σὰν νυφούλας.

Ἀκούστε πῶς ἡ ρεμματιά 'ς τῆς καλαμιάς βοῖζει κι' ὁ μαῦρος πετροκότταφος 'ς τὰ ὄρη πῶς σφυρίζει καὶ τὸ ἀηδόνι 'ντροπαλὸ 'ς τοῦ πεύκου τὸ κλωνάρι πῶς χαιρετᾷ τὴν ἀνοιξί, πῶς κελαδεῖ μὲ χάρι.

Κ' ἐκεῖ 'ς τοῦ μύλου τὴ σκεπὴ, κ' ἐκεῖ 'στὴ στάνη κάτω τὸ χελιδόνι ἰδέτε το πῶς πλέκει τὴ φωλιά του ! Ὁ κόσμος ἀναστήνεται ! ὦ φίλοι, ἄς φιληθοῦμε ! κ' ἐλάτε νὰ χορέψουμε κ' ἐλάτε νὰ χαροῦμε.

Καὶ χέρι-χέρι πιάνονται κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν καὶ τὰ φιλοῦν οἱ ζέφυροι κ' ἡ αὐραὶς τὰ χαϊδεύουν καὶ χύνει μύσχος κ' εὐωδίεσ κάθε ἀγριο λουλουδί, ὅταν 'τραγοῦδῃσαν αὐτὸ τὸ χαρπὸ τραγοῦδι :

» Καλῶς το τὸ χρυσόφτερο καὶ ὠραῖο περιστέρι,
» πού δλόφωτο τὸ ποθὲντὸ μὰς φέρνει καλοκαίρι.
» Καλῶς τὸν τὸν Ἀπρίλη μας τὸν ζηλεμένο μῆνα,
» πού ὅπου πατεῖ φυτρώνουνε τριαντάφυλλα καὶ κρίνα.»

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

